

SŁOWO WSTĘPNE

Prace przedstawione w tym tomie koncentrują się wokół literatury staropolskiej: liryki, poematu opisowego i prozy kaznodziejskiej polskiego baroku. Większość prac zawiera próby interpretacji tekstów lirycznych. Autorów artykułów interesują rozmaite problemy, jak np. próba ponownego odczytania pięciu sonetów Sępa Szarzyńskiego, formy lirycznej wypowiedzi („Z zagadnień sowizrzańskiej liryki miłosnej” na przykładzie zbiorów *Damy* i *Rozmowy młodzieńca z panną*); struktura poezji emblematycznej, tak bardzo typowej dla polskiego, a jeszcze bardziej dla ogólnoeuropejskiego baroku; kwestie poezji pokutnej (na przykładzie wierszy Wacława Potockiego), której obfitość jest tak charakterystyczna dla religijnej liryki barokowej; wreszcie — zagadnienie parenezy na osobliwym przykładzie *Psalmodii polskiej* W. Kochanowskiego. Jeden tylko artykuł poświęcony został prozie, ale wybór prozy kaznodziejskiej, z typową dla niej problematyką, nie był tu przypadkowy, gdyż wiąże się ona z tekstami poetyckimi, zwłaszcza religijnymi, omawianymi w całym tomie „Roczników” — i w jakiejś mierze je komentuje. Sądzę, że ta konfrontacja poezji barokowej z prozą kaznodziejską tych czasów — na przykładzie reprezentatywnego dla baroku w Polsce kaznodziei Fabiana Birkowskiego — pozwoli spojrzeć na całość przedstawionych tu badań z interesującego i w pewnym stopniu nowego punktu widzenia.

Warszawa, 12 lutego 1979 r.

Jadwiga Sokołowska